

СВЕТОВЕН ЖАРЪ

СЕДМИЧЕНЪ ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ

БРОЯ 2 лв.	Редакция и Администрация ул. „Гургулята“ № 3 — Варна Телефонъ : 229	РЕДАКТИРА: В. ПАВУРДЖИЕВЪ	АБОНАМЕНТЪ : За година 100 лв., 1/2 год. 60 лв. 3 месеца 30 лв.	БРОЯ 2 лв.
-----------------------	---	------------------------------	---	-----------------------

Чудна дружба

Кой би могълъ да допусне, че катеричката ще се побратими съ петелътъ? Все пакъ това чудо днесъ всъки може да види въ единъ Берлински циркъ.

Чамъ-Курия

Зимно време.

Капризитъ на сцената

Единъ оригиналенъ костюмъ на танцьорката Ла Жана.

Царя на джунглитъ

Една съпружеска двойка отъ тигри.

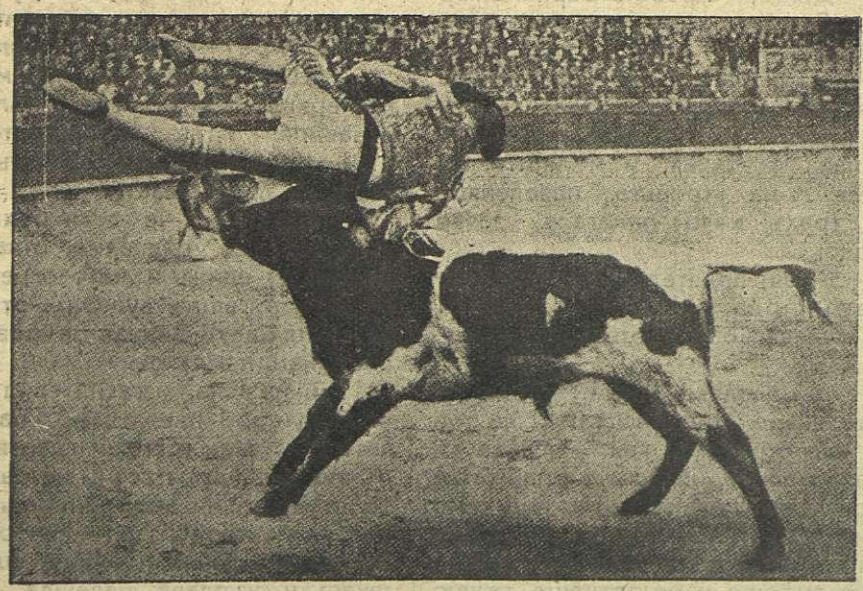

Градъ Търново

Балдуиновата кула

Опасенъ спортъ

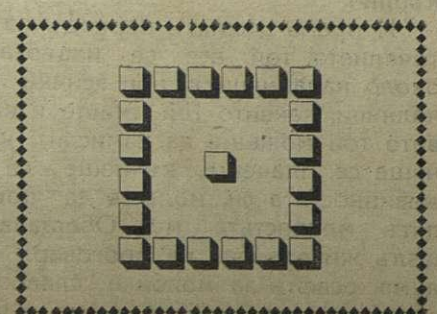
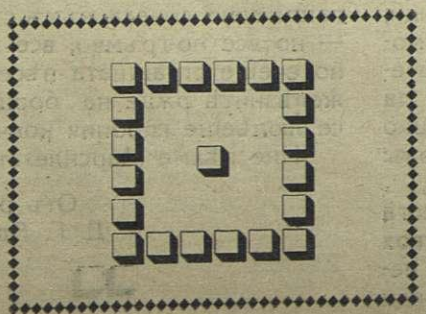
Въ Испания ставатъ прочутитъ борби съ бикове. Ето единъ смъртоносенъ моментъ отъ борбата на единъ тоreadоръ съ разяренъ бикъ.

Страшниятъ тайфунъ

Преди две седмици край бреговетъ на Япония премина страшенъ тайфунъ, който унищожи 50,000 сгради и взе надъ 10,000 човѣшки жертви. Ние даваме снимка отъ разрушенията на Тайфуна въ града Токушива.

Красивъ залъзъ край Варна

Колко струва една сълза

На Берлинеръ Тегеблатъ съобщаватъ отъ Парижъ:

Неможе да се спори, че има сълзи, които неможемъ да изкупимъ съ цѣлъ животъ, но има и такива сълзи, които сж много ефтини и течатъ, като пролетни капки. Така че цената на афектитъ мжно може да се определи. Съ тая тежка задача се е наелъ единъ парижки адвокатъ. Дали, обаче той ще успѣе, това още неможе да се каже.

Въ тая история е замесенъ единъ американецъ. Въ всички истории които се разиграха въ Парижъ презъ време на побратимяването, главнитъ роли се играятъ отъ американци. Героятъ на историята е единъ американски легионеръ, който веднага следъ пристигането си, се сгодилъ съ една млада и симпатична парижанка. Това се случило презъ една весела вечеръ, когато настроението и тържеството били на своя върхъ.

На другия денъ роднинитъ на момичето направили посещение на американеца: двама чичовци и една леля, дали своитъ карти на портiera, а задъ една вестникарска будка, съ револвери, въ ржка чакалъ излъгания по-раншенъ любовникъ, който ималъ намерение да стреля щомъ новия зетъ се появи на вратата. Но годеникътъ не билъ особено щастливъ тъй като годеницитъ изглеждатъ съвсемъ други при дневна светлина, отколкото при светлината на лампитъ съ червени абажури. И-по-дяволитъ най-после — кой мисли при влюбванието за роднинитъ?

Американецътъ изчезналъ, годеницата плакала, а бабалъкътъ псувалъ. После той отишелъ при единъ адвокатъ и направилъ жалба, за обезщетение, което се пада следствие нарушенъ браченъ договоръ. Той искалъ, като обезщетение за изгубенитъ надежди и за пролятитъ отъ изоставената му дъщеря сълзи, кръглата сума отъ ЕДИНЪ МИЛИОНЪ ДОЛАРИ. Остава сега да се изчисли, колко струва една сълза, която е пролята отъ едно парижко момиче, за единъ американски легионеръ. Тия сълзи сж скжпи, като перли.

Но, ако тия перли сж фалшиви? — пита философа репортеръ, който разказва случката въ парижкия „Опи-нионъ“.

ПЕЧАТ. ВАРНЕНСКА ПОЩА

Едно 12 годишно момиченце е написало романъ

Въ Англия е излъзаль отъ печатъ единъ оригиналенъ романъ, подъ заглавие: „Домътъ безъ прозорци и какъ живѣе въ него Сефсеци“. Този романъ има 40,000 думи, и неговата авторка е 12 годишната Варвата Толетъ. Романа е билъ написанъ, когато момиченцето е било 9 годишно, но ръкописътъ изгорѣлъ презъ време на единъ пожаръ. Три години следъ това момиченцето, обладаващо рядка паметъ, дума по дума и запетая следъ запетая, възпроизвело своето произведение и го дало за преченка на единъ английски писателъ. „Последния намерилъ въ романа литературни достоинства не по-малко отъ романитъ на възрастнитъ автори, и едно голѣмо английско издателство е пустнало вече този рекорденъ романъ на книжниятъ пазаръ.“

Плодородието на двама ОБЩИНСКИ СЪВЕТНИЦИ

Отъ в. „Котидиенъ“ (Парижъ) заемаме следнитъ редове:

„Слава Богу, въ Европа още има жгълчета, дете раждането на много деца продължава да се счита за гражданска доблестъ. Този пътъ рекордътъ принадлежи на малкия австрийски градецъ Тенкенфелдъ. Двама отъ неговитъ общински съветници и магистрати на града до сега имали вече словомъ четиридесетъ и шестъ деца! Само градскиятъ пазачъ на Тенкенфелдъ ималъ 24 деца. Всичкитъ били живи и здрави. Съседътъ на въпросния пазачъ, нѣкой си Гирнштадъ — едва 32 годишенъ до сега ималъ 18 деца“.

По-нататъкъ в. „Котидиенъ“ пише: „Жителитъ на градчетата Кайнедеръ и Гангеръ считали за особена честъ да иматъ по 10 деца“.

Има защо да се очудва нашиятъ французски събратъ. Защото въ Франция да имашъ деца се счита за глупостъ.

Н ѝ-голѣмото ѝ любопитство

— Жена Ви, любопитна ли е?
— И още колко? Тя въ сжщность само отъ любопитство се е родила.

Какъ се определя характера НА ХОРАТА ПО ЧАДЪРА.

Единъ английски психологъ следъ дълги наблюдения дошелъ до следнитъ заключения: Този който носи съ себе си винаги чадъръ е внимателенъ, въздържа се отъ спекулации и навѣрно ще умре богатъ. Човѣкъ, който винаги си забравя чадъра — не мисли за утрешния денъ, той е безгриженъ, разсѣянъ, винаги закъснѣва на театъра, оставя вратата незатворена, когато излиза нощно време отъ кжжи и до такава степенъ е невнимателенъ, че е способенъ да говори лошо за дете, предъ собствената му майка. Човѣкъ, който винаги си губи чадъритъ е нещастенъ, джоба му е вѣчно празенъ и подметкитъ му хлопатъ на обувката, ржжавитъ му сж скъсани, копчетата — опаднали и между дребнитъ си пари има фалшиви монети.

Боже опази, ако на подобенъ човѣкъ дадете пари въ заемъ!

Човѣкъ, който съ голѣма ревностъ си пази чадъра е пълненъ съ дребнавости, съ низости и гнусна подозрителностъ. Ако той е богатъ не му давайте дъщеря си, понеже навѣрно, ще мисли много повече за своятъ чадъръ, отколкото за жена си.

Човѣкъ, който носи чадъръ евтинъ — или е философъ, или е стипца; той не зачита общественото мнение или, може би, всичко това го прави затуй, че ако загуби евтения чадъръ ще има по малка загуба.

Човѣкъ, който ходи извънъ града безъ чадъръ е диване, и заслужава да бжде измокренъ отъ дъждъ...

Храмътъ на мълчанието

Въ Чикаго, Америка, сжществувалъ единъ отъ най-страннитъ храмове въ свѣта. Въ този храмъ никога не се чува човешки гласъ. Проповѣдта става мълчаливо, химнитъ се пѣятъ на умъ и молитвитъ се четатъ мълчаливо. Това е английската църква „Всѣхъ Ангеловъ“, състояща се изключително отъ... глухонѣми. Този страненъ храмъ сжществувалъ 52 години, нѣмайки по дълги години собствени свещенослужители: глухонѣмитъ попове рѣдко се срещатъ. Но отъ 1908 година преподобния Георгсѣ Фликъ е билъ приетъ на служба отъ своитъ братя по нещастие и сега имъ служи.

Повече отъ 150 души пълнятъ всѣка неделя този малъкъ храмъ, гдето пастора съ знацитъ на своитъ

АНЕГДОТИ

Казали на Маркизъ Кодиевалъ, че две придворни дами се скарали.

— Нареккоха ли се една друга „грозница“ — попиталъ Маркиза.

— О, не, не.

— Тогава, бждете уверени, че утре ще се помирятъ!

Господинъ де la Fa е билъ влюбенъ въ госпожа фонъ Саблиеръ. Единъ денъ, когато билъ при нея на гости, той се доближилъ и ѝ казалъ.

— Боже мой, госпожо, какво имате, собствено, тамъ въ окото си?

— Знамъ — отговорила тя — че не ме обичате вече. Тоя недостатъкъ азъ имамъ отъ много отдавна, но Вие едва днесъ го забелязвате.

Единъ знаменитъ английски лекаръ билъ повиканъ при една знатна дама, внезапно заболѣла. Той я заварилъ въ постелката, седналъ до нея, извадилъ си часовника и започналъ да брои пулса. Но, понеже билъ пиянъ, не можалъ да види стрелкитъ на часовника и безъ да постигне каквито и да е било резултати, скрилъ си часовника.

— Ей, че пияна свиня! — казалъ за себе си доктора.

Следъ това той посъветвалъ дамата да пази леглото и обещалъ да я навести на следуюция денъ. Обаче рано сутринта получилъ следующата записка: „Любезний докторе, вие сте прави, че съмъ пияна свиня, не ще скрия това, но ще ви моля въ името на най-свѣтото което е за васъ, всичко да си остане въ тайна. Къмъ настоящето прилагамъ едно почетно възнаграждение за вашата визита“.

Графиня П. много обичала да посещава театъра, а особено била благосклонна къмъ комика Ф. Но той ималъ право да я посещава само нощно време.

Обаче, веднажъ му скимнало да ѝ иде на гости на нейния именъ денъ. Графинята разядосана отъ това го попитала: „Какво обичате?“

— Нощната си шапка, която забравихъ у васъ миналата нощъ! — отговорилъ на всеуслышание комика.

изразителни ржце предава словото Божие, което правовѣрнитъ слушатъ съ... очитъ си.

Марсилезата

ЛЕОНИДЪ АНДРЕЕВЪ

Той бѣше нищожество: съ сърце на заекъ и търпеливостъ на работно животно. Когато сждбата насмѣшливо и злобно го доведе въ нашиятъ черни среди, ние се смѣхме като шутове: биватъ, наистина, такива смѣшни и глупави грѣшки. А той — той клетника, разбира се, плачеше.

Никога и никжде въ живота си не съмъ срещалъ и не съмъ виждалъ човѣкъ съ толкова много сълзи и тъй изобилно да текатъ: изъ очитъ, изъ носа, изъ устата. Сжща гжба, напоена съ вода, изтискана съ ржка. Виждалъ съмъ и среди нашиятъ редове плачуци мжже, ала тѣхнитъ сълзи бѣха огънъ, отъ който бѣгаха и свирепитъ звѣрове. Отъ тѣзи мжжествени сълзи старѣеше лицето и пламваха очитъ: като лава, изтръгната изъ разтопенитъ земни недра. Тѣ оставяха неизлечими следи и затрупваха подъ себе си цѣли армии нищожни желаниа и мнѣнски нужди. А той, кога заплакаваше, само носътъ му се зачервяваше и кърпата му се намокряше. Вѣроятно, той я сушеше отсетне, иначе где би намиралъ толкова кърпи?

И презъ цѣлиятъ периодъ на заточението, той все се навѣрташе около началницитъ, при всички началници, каквито той имаше и каквито той можеше да измисли, кланяше се, плачеше, кълнеше се въ невинността си, молеше да пощадятъ младостта му. Обещаваше цѣлъ животъ да не проговаря ни дума, освенъ за молби и славословия. И тѣ се смѣха, както и ние,

наричаха го „мжничка нещастна свиня“ и го зовяха:

— Ей, мжничка свиньо!

И той послушно се отзоваваше на тоя зовъ: той мислѣше и се надѣваше всѣки пътъ да чуе вестъ за освобождението си, а тѣ се само смѣха. Знаяха тѣ, както и ние, че той е невиненъ, ала посредствомъ неговитъ мжжи тѣ мислеха да наплашатъ другитъ мжнички свине, като че ли и безъ туй не бѣха достатъчно наплашени.

Той дохождаше и при насъ, гоненъ отъ животинския страхъ на самотата; ала студени и нѣми бѣха нашитъ лица и напусто той диреше тѣхниятъ ключъ... Залисанъ, той ни думаше: мили приятели, а ние клатехме глави и викахме.

— Внимавай! ще те чуятъ.

И той си позволяваше да надзърне изъ вратата; той — мжничката свиня. И нима можеше да се спазва сериозностъ? И ние се смѣяхме съ отвикнали отъ смѣхъ гласове, а той, убодренъ и утѣшенъ, сѣдаше поблизо до насъ, разказваше и плачеше за любимитъ си книги, останали на масата, за майка си и братята си, за които не знаеше живи ли сж или мъртви.

Най-после изпъждахме го, за да млъкне.

Когато започна гладътъ*), обзе го смъртенъ ужасъ — неизказано комиченъ ужасъ. Той тъй много обичаше да си яхопава — клетникътъ! А

1) кае се за тъй нареченитъ гладни стачки въ рускитъ затвори отъ затворницитъ за подобрене на затворническия животъ.

твърде много се боеше отъ милитъ си другари и началници. Разсѣяно скиташе среди насъ и често триеше съ кърпа лицето си, на което личеше нѣщо — потъ или сълзи.

И нерешително ме запита:

— Вие дълго ли ще гладувате?

— Дълго, — сурово отвърнахъ азъ.

— А тайно нѣма да похапвате нищо?

— Майкитъ ни ще ни пратятъ банички — сериозно се съгласихъ азъ. Той недоверчиво ме изгледа, поклати глава, въздъхна, и мълкомъ си излезе. А на утринта, позеленялъ отъ страхъ, като папалгалъ, заяви твърдо:

— Мили приятели! И азъ ще гладувамъ съ васъ.

Последва общъ отговоръ: гладувай самъ.

И той гладува. Ние не вѣрвахме, както и вие. Ние мислѣхме, че той яде, яде скритомъ: тѣй мислѣха и надзирателитъ. И когато най-сетне заболя отъ гладенъ тифъ, ние само дигнахме рамене: горката свиня! Ала единъ отъ насъ — този който никога се не смѣеше и не плачеше, тжжно добави:

— Той ни е другаръ по сждба. Да идѣмъ при него.

Той бълнуваше, жално бълнуваше, като че ли цѣлиятъ му животъ е пжтъ, бѣ тъмно бълнуване: за своитъ любими книги, за майка си и братята си; той искаше банички, студени, като ледъ, сладки баници; кълнеше се въ невинността си и молеше милостъ. И родината си зовеше, викаше: Мила Францио, — о, да бжде проклето слабото човѣшко сърце! Душата разкъсваше тоя зовъ: „Мила Францио“.

Всички бѣхме въ стаята, кога сждбата нанасяше последната своя плесница по хладното му потно чело съ ржцѣтъ на небитието. Преди

да издѣхне, съзнанието му се върна и тихо лежеше той, тѣй мжничекъ и слабъ, и нѣмо стояхме ние, неговитъ другари, черни — мили другари.

И всички ний, всички до единъ, чухме какъ той каза:

— Когато грамадниятъ чугуненъ чукъ се отпусне върху гърдитъ ми, когато умра — пѣйте Марсилезата!

— Що думашъ! — извикахме ние, треперящи отъ радостно вълнение и накипающъ гнѣвъ. И той повтори:

— Кога умра, пѣйте надъ гробътъ ми Марсилезата!

И стана тѣй, че сухи бѣха очитъ му, а ние плакахме, плакахме всички до единъ и, като огнена лава на изригващъ вулканъ, отъ която се плашатъ дивитъ звѣрове, горѣха нашитъ сълзи.

Той изгасна, изгасна една измѣнена душа, а ние пѣхме Марсилезата съ млади и силни гласове, ние пѣхме великата пѣсенъ на свободата; страшно ни акомпанираше морето и на своитъ запѣнени ржцето носеше въ мила Франция бледенъ ужасъ и кървава надежда. И за всѣгда той стана знамение наше — този нищоженъ до вчера човѣкъ: съ сърце на заекъ и търпеливостъ на работенъ скотъ, но съ велика душа на човѣкъ.

Ние пѣхме. Край насъ лъщѣха пушки, зловещо звънтяха вериги, а остритъ върхове на щиковетъ заплашително сочеха къмъ сърцата ни, — но все по-гръмко, все по-радостно ечеше страшната пѣсенъ, а въ желѣзнитъ ржце на борцитъ тихо се люлѣеше гробния ковчегъ.

Ние пѣхме Марсилезата.

Отъ руски:
Д. Г. Аджемъвъ

НОВИНИ ОТЪ ЧЕТИРИ РЕДА

— Въ Берлинъ усилено се говори за предстоящото разпусане на пруския лантагъ.

— Презъ ноемврий Марксъ и Стреземанъ ще посетятъ Виена съ официална мисия при канцлера Зайпелъ.

— Фордовѣтъ заводи пускатъ автомобили отъ новъ типъ. Получени сж вече 300,000 поръчки за тоя типъ машини.

— Испанскиятъ изобретателъ деля Чиера е извършилъ едно много сполучливо прелитане съ конструирания отъ него аутоджиро,—единъ апаратъ, който може да се издига въ въздуха, да се задържа тамъ неподвижно и да се движи по сухо, като автомобилъ.

— 50 годишниятъ Д-ръ Хансъ Шеебе отъ Бременъ, н-къ на детската клиника въ сжщия градъ, заболѣлъ отъ тифъ презъ време на работа и починалъ.

— Руската комисиия по електричеството приела единъ планъ за електрическа централа на Нева съ 60,000 к. в. която ще струва 74 мил. рубли.

— Между Бѣлградъ и Земунъ ще бжде построенъ втори мостъ, по който ще се движатъ и трамваи,

Постепеното усъвършенствуване НА МАСТИЛОТО

Въ последното столѣтие, благодарение завоеванията на човѣшкия гений въ областта на химията, мастилото се постепенно усъвършенства. Първото мастило, съ което си е служило човечеството, е било единъ видъ лакъ за писане по коприна. По-късно почватъ да употребяватъ за правене мастило сажди. Но за да може мастилото да полепва, прибавяли на 3 части сажди 1 частъ лепило. Съ такова мастило си служили римлянитъ и гърцитъ.

Освенъ черното мастило въ древността сж били известни и цвѣтнитъ мастила: червено, което се е получавало отъ киноваръ, ализаринъ и миний. У византийскитъ царѣ пурпурното мастило се е добивало отъ сока на пурпуровия охлювъ. А златното—отъ стриване злато, смесено съ вино, злѣчка, лепило или бѣлткъ. Подобни златни мастила сж били употребявани до XV векъ и отъ тогава сж се появили и още до днесъ се употребяватъ желѣзно-оксалнитъ мастила. По късно, презъ последнитъ 30 години на XIX векъ, главно внимание е било обърнато какъ може да се направи трайно мастило. Французскитъ химици за целта предложили едно мастило, съставено отъ китайски тушъ, който е билъ известенъ на синоветъ на небесната империя 3,000 години преди Рождество Христово, и разреде-на солна киселина. Още по-късно, презъ 1847 година бѣ открито така нареченото хромокампетово мастило, което има това неудобство, че разяжда стоманенитъ пера. Това откритие се дължи на немския професоръ Runge. Като преходъ къмъ новитъ мастила е ализариновото мастило, открито отъ Августъ Леонарди презъ 1856 година.

Една загадъчна драма

Споредъ едно съобщение на „Матенъ“ отъ Лабревиль (екваториална Африка) на единъ френцуски параходъ, който е пжтувалъ за Понтъ Ноаръ се е разиграла една загадъчна драма. Пароходътъ напусналъ Хавърското пристанище въ първитъ дни на септемврий и безъ особенни събития стигналъ до Елфенбайнкюсте. Неочаквано умрѣлъ първия машинистъ. Нѣколко дена по късно, първия офицеръ на парахода, се появилъ на борда съ револверъ въ ржка и безъ какъвто и да е поводъ застрелялъ капитана. Бортовия телеграфистъ, който презъ това време минавалъ покрай капитана, билъ тежко раненъ отъ два коршума. Следъ това първия офицеръ се хвърлил въ морето и изчезналъ. Остоналия по тоя начинъ, безъ първи офицеръ и безъ капитанъ параходъ потърсилъ подслонъ въ едно пристанище.

ПО ЕДНО НА СЕДМИЦА

ИЗПОВѢДЪ

Когато студениятъ есененъ вѣтеръ възседне своятъ черноризивестъ конъ и заприпуска изъ налитъ улици на града — азъ мисля за бледнитъ деца на Нуждата, които гушатъ своитъ помръзвали ржчички въ дрипатъ си и се лутатъ, като призрѣца, по кръстопжтищата—забравени, отхвърлени, ненуждни.

Азъ мисля за малкитъ замрежени очи въ грохналитъ подъ бремето на Мизерията стрѣхи въ предградията, гдето никога не е видкивала Радостта, гдето никога не е с изало Щастието, гдето никога не е прекъсвалъ мухлясалиятъ прагъ безгрижниятъ и воленъ Смѣхъ...

Азъ мисля за посърналитъ лица на мжикитъ, отъ чиито очи надничатъ ужасътъ и отчаянието, и които посрещатъ първитъ есенни мъгли съ тревогата на безсилни птички. нѣдъ които е затрептяла сѣнката на хищенъ ястребъ.

Азъ мисля и за угриженитъ, сжчени отъ неволя чела на бащата, чиито ржце стоятъ сжключени, като на живи мъртваци, готови да откраднатъ коматъ хлѣбъ за да нахрять своята гладна челядь.

И ми се иска да бжда си ентъ и всемогущъ, да раздамъ всаичнитъ си съкровища на отруденитъ и нуждающитъ, да събера всаичкитъ имъ сълзи, да ги внижа на черни огърлици и да накича съ тѣхъ, ония които никога не сж лягали гладни, които никга не сж осъмвали край людскитъ прагове, ония, които никга не сж познали студениятъ и жестокъ камшикъ на Неволята—Животъ.

Но азъ нѣмамъ нищо. Имамъ само едно живо сърце, което страда и живѣе съ страданията на другитъ.

И ако зная, че бихъ мсгълъ да отрия две майчини слъзи, да стопля две помръзнали детски ржчички, да размхамъ сжключенитъ ржце на единъ баща, о, азъ—бихъ изтрѣгнела сърцето си и бихъ имъ го далъ...

И бихъ изпиталъ най-бурното щастие, щастие, което цѣна по уснитъ на Храста, когато умираше н Голгота.

Пикадоръ.

КОЛОНА НА ЖЕНАТА

Жената на щастливия бракъ

Християнсъ Ледеръ

Макаръ и при ескимоситъ мжжа сжщо така да е господаръ въ кжщи, това не значи, че той налага своята воля на жената. Ако той напр. иска още една или две жени, трѣбва да има съгласието на своята първа жена. Обикновено тя дава безъ противоречие своето позволение, защото тя е даже много радостна да има една спжтница и сътрудница въ работата. Ако жената е бездетна тя сама моли често своя мжжъ да вземе втора жена за да се оживи огнището, чрезъ веселостта и щастие-то на децата. Рѣдко изниква уескимоската ревностъ срещу нѣкоя друга жена—никога, докато нейния съпругъ се отнася съ еднакво внимание и къмъ дветъ. Мжжътъ даже небива да излиза по нощни авантюри съ съгласието на своята жена — едно забележително основание за съпругеско доволство.

Системата на многоспругието важи, обаче, и за дветъ страни. Каквото може да върши мжжа—безнаказано може да го върши и жената. Това е арктическо тълкуване. Ако при едно племе сж повече мжже отъ жени, жената може да си вземе втори съпругъ, подъ условие че първия съпругъ даде своето съгласие. Влюби ли се една жена въ нежененъ мжжъ, то нѣма защо заради това да напуска своя съпругъ, който, може би, е старъ и слабъ, и вследствие на това е лошъ ловецъ и не може да се грижи добре за семейството. Касае ли се за любовь, жената не се опитва да мами мжжа си. Той рѣдко ще откаже на жена си—ако любовника е достоенъ за това—да поживѣе за нѣколко време съ него заедно. Ако съответния новъ мжжъ самъ има жена, тогава поставения на вторъ планъ мжжъ често пжти предлага на жена си да нареди работата така, щото другата жена на другия съпругъ до тогава да живѣе при него, така че става една чиста размѣна на женитъ. Следъ нѣколко време първоначалнитъ отношения се възобновяватъ наново и по тоя начинъ развода или новобрачието сж излишни. Не е неестествено, щото мжжа да взема за жена си единъ нежененъ приятелъ за втори съпругъ. Тя нѣма нужда да го приема, ако не ѝ се нрави, но тя не би-

Хора на изкуството

Линолеумъ отъ АС. ПОПОВ

ИСАЙ ДУБРОВЕНЪ

новиятъ диригентъ на Народната Опера, комуто възлагатъ голѣми надежди.

Гражданинъ съ 135 паспорти

Лотовската полиция е арестувала нѣкоя си Армонъ Коле, специалистъ по кражбитъ въ хотелитъ, известенъ съ името Укстити. Арестуването му отъ полицията е станало случайно.

При обиска на Коле въ чантата били намерени 135 паспорти. До сега—споредъ едно комюнике на лотовската полиция!—той билъ извършилъ въ разни хотели около 350 кражби.

Коле билъ едва на 23 години.

ЗНАЕТЕ ЛИ...

...че димътъ, който изпълня атмосферата въ голѣмитъ фабрични градове на стария и новия свѣтъ, действа разрушително върху здравето на населението, не само съ раздразняване дихателнитъ органи. Кое-то е било доказано напоследѣтъ този димъ задържалъ частъ отъ най-важнитъ за здравето слънчеви ултра виолетови лжчи, поглъщайки около една трета отъ тѣхъ. „Обездимяването“ на градовѣтъ става задача, чакаща своето бързо разрешение.

...че изкуствениятъ дъждъ е напълно възможенъ? Сжщността по предизвикването на изкуственъ дъжд се свежда къмъ следующето. Въ момента на преминаване надъ засушена мѣстностъ, въ облакътъ, който не се придружава съ дъждъ, отъ специаленъ апаратъ се впрѣсква въ него радиева разрядка, която, понижавайки температурата на облачитъ пари, ги превръща въ водни капки, които падатъ върху земята въ видъ на дъждъ.

...че първата жена, която е носила траурни черни дрехи е била Анна Фонъ Бретанъ, вдовица на Карлъ III френски? Преди нея траурната дреха е била кафява. Само кралицитъ носили въ знакъ на трауръ бѣла дреха, а дворцовитъ дами — виолетова. Въ Франция по рано е билъ задължителенъ за мжжътъ, който е загубилъ жена си, 12 месеченъ трауръ, а за жена, която е загубила мжжа си—6 месеченъ.

...че луксътъ въ тоалета въ миналитъ времена е билъ приказенъ? Така английската кралица Елисавета при ауденция, дадена на маршалъ Байронъ, се явила съ дреха, за която сж работили 100 души, точно 3 седмици. Следъ смъртта си Елисавета оставила 3000 различни богати тоалети. Екатерина II е притежавала двойно повече такива, много отъ които никакъ не обличала.

...ще доколкото може да се живѣе до известна степенъ практически. Ако жената остарѣе дотолкозъ, че не може да се грижи вече за тѣзи, които обича, то често пжти тя сама изказва желанието, щото младитъ да ѝ помогнатъ да остави този животъ. Ако остарѣлата баба е болна и не иска да умре, то нѣкоя членове на семейството, или нѣкои приятелъ, ще ѝ укаже помощта да я заведе на нѣкоя висока скала и я блѣсне оттамъ надолу за да ѝ отведе по този начинъ въ единъ другъ свѣтъ, кждето тя отново ще бжде млада и силна и нѣма да чувства халпящия студъ.

Ако една жена умре, било по естественъ пжтъ или пжкъ, че сж и помогнали нейнитъ близки, то на нейната душа се дава време за да предвиди своето мъртво тѣло преди да стане погребението ѝ. Сжществува вѣрата, че душата остава тѣлото стжпка по стжпка. Заради това никога не се ускорява погребението. Гроба се прави изъ камъни и тѣлото се включва въ полуседнало състояние съ всаичкитъ сждове и всаичката собственост, които мъртвата е използвала при живота си. Щомъ като се свърши тази церемония никой не бива да назовава името на мъртвата. Едва следъ като се роди едно дете, на което се дава нейното име, може да се назовава наново името ѝ.

Старата жена очаква смъртта безъ скръбъ. Само ако е станала излишна и безполезна тя я търси. Не се случва самоубийство на една способна за работа жена, поради меланхолия или поради болѣстъ. Ако една жена стане стара, то къмъ нея се отнасятъ съ голѣмо уважение и нейното влияние въ семейството расте. Младитъ членове на семейството гледатъ винаги къмъ старата жена съ голѣмо уважение и държатъ много на нейния съветъ. Една голѣма майка играе винаги видна роль, защото тя може да работи не само за нейнитъ внуци, но и за правнучитъ си.

Дълбоката старостъ завършва това което младостта е почнала.

Това е кариерата на щастливата жена.

Прев. Маковъ

КИНО

Филмови звезди чрез конкурс

Американците прибягват до конкурса при търсенето на филмови красавици. Обикновено голъмитъ американски вестници обявяват конкурси за красота, на които филмовите режисьори отбират млади и хубави девойки за своите филми. Конкурентките, които добиват първа, втора или трета награда — веднага получават ангажиментъ за филма. Но рядко е всяка от тях да играе повече от два филма. Защото най-сетне самата красота не е въ състояние да замени и друга една особеност, тъй необходима за филма: фотогенетичност, добро държание, темпераментъ, талант и т. н.

Една от онези, които сж дошли до филма чрез конкурс за красота, но която не е слъзла от платното след първия си филмъ, и е спечелила сърцата на хиляди хора — това е „девојката съ божественитъ очи“ — Клара Бовъ.

Заради тъзи очи тя е успъла да получи първа награда на единъ конкурс за красота и заради тях тя е станала прочута.

Като гимназистка тя съ пламенна жадност е преглеждала всички филмови списания, а когато се е обявилъ единъ конкурс за красота — тя веднага изпратила портрета си. Настъпило е едно нервно очакване. И когато е получила известието, че е избрана, тя радостно извикала на своя баща: „Татко, азъ постъпвамъ въ филма!“

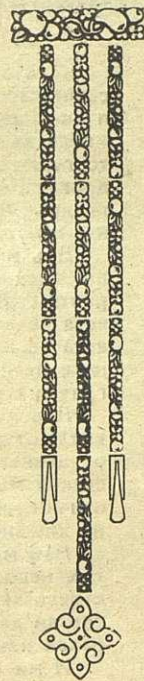
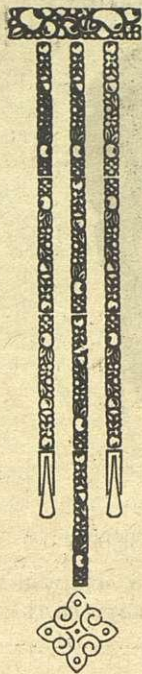
Тогава тя е била петнадесет годишна. Отишла предъ журито съ ученическитъ си дрехи и съ филмена шапка на главата. „Какъ ми се искаше да избъгамъ отъ конкурса, когато видяхъ дрехитъ на останалитъ конкурентки! Пуснахъ всички да минатъ предъ мене и най-последна се изправихъ азъ предъ журитъ. И бяхъ ангажирана“.

За Клара Бовъ днесъ лудува цъла Америка. Говори се, че тя е девојката, която най-много флиртува, както въ филма, така и въ живота.

Жертва на... стоножката

Въ Нюйоркъ тия дни е билъ разгледанъ единъ оригиналенъ процесъ, действующитъ лица на който сж били: хубавата 22 годишна манекенша Карина Персъ и собственика на ресторанта „Зеления Брилянтъ“; третото действующо лице: една... стоножка не присъствувала при съдебното дирене, макаръ дѣлото да било възбудено заради нея, тъй като Катерина Персъ, мимо волята си, изляла една частъ отъ нея. Историята се състояла въ следното: Мисъ Персъ влъзла въ ресторанта и си поръжала единъ бутербротъ, но едва започнала да го яде — тя извикала: „хлъбътъ ме охапа!“ и смъртно блѣда — припаднала. Дветъ й приятелки, които я придружавали, и съдържателя на ресторанта се спуснали да я свестяватъ. Отъ ухапаната й устна течала кръвъ. Въ половината, неизяденъ бутербротъ, била намерена половината отъ една стоножка, а другата частъ отъ насекомото липсвала. Когато мисъ Персъ узнала това — тя наново припаднала. Адвоката на Мисъ Персъ поискалъ отъ съдържателя на ресторанта да заплати 2000 долара обезщетение, но последния отказалъ. Тогава адвокатъ поискалъ 3000 долара и изпращането на мисъ Персъ въ санаториумъ, тъй като следъ тази случка тя нѣколко дни не яла. Стопанина пакъ отказалъ и адвокатъ на пострадалата го далъ въ съдъ. При разглеждане на дѣлото билъ повиканъ като вещо лице единъ зоологъ, който установилъ, че насекомото, което е предизвикало произшествието е било стоножка, но породата й неможалъ да определи. Стопанина твърдилъ, че никакви насекоми не пече въ хлъба си, и че това не е стоножка, а нѣкакво друго безобидно насекомо. Съда постановилъ, че никакви насекоми, къмъ каквато и порода да принадлежатъ, нѣматъ право да се намиратъ въ бутербротитъ и присъдилъ исканото обезщетение. Тъй като стопанина пакъ отказалъ да стори това — наложена му била и 1000 долара глоба!

Царицитъ на киото

КОНСТАНСЪ ТАЛМАДЖЪ
известна американска филмова актриса.

КУРИОЗИ ИЗЪ АМЕРИКА

25 гении на 162,279 глупци

Въ Америка много обичатъ статистикитъ.

Напоследъ вестницитъ съобщаватъ, че Линдбергъ, следъ своя полетъ надъ океана, получилъ 3 и половина милиона писма, отъ които 3000 били за женитба и 5000 написани въ стихове. За пощенски марки на тѣзи писма били платени 10000 долара.

Назависимо отъ това щасливия летецъ е получилъ около 100,000 телеграми и 14,000 пакети съ най-различни подараци.

*

Друга една статистика за употреблението на танцитъ установила следнитъ любопитни цифри:

Всѣки, който танцувалъ шими изразходвалъ 4052 калории топлина, при фокстрота се изразходвали 4076 калории, а при прочутия шотлански танцъ — 4780. Най-много енергия се изразходвала при чалстона: 7056 калории.

*

Голѣма сензация е произвела напоследъкъ статистиката за интелигентността на човѣка. Споредъ събранитъ статистически данни и изследвания на видни учени и академици отъ Чикагската държавна академия, духовнитъ способности на човѣка се раздѣляли на 17 класа.

Съгласно тази американска статистика, ако се вземе изключителния гений за 1 духовна мощност, получаватъ се следнитъ интересни данни: на 15,700 простаци отговарятъ — 24 гения, 143 крупни таланти, 2423 таланти, 25,698 много способни хора, 63,563 способни, 400,000 средно способни, ограничено духовити 63563, глупци 162,279 и т. н.

Шаляпинъ съевѣренъ

Предъ кореспондента на в. „Дейли нюзъ“ известния руски басистъ Шаляпинъ е заявилъ:

„Тукъ се чувствамъ много щастливъ, че първото ми идване въ Лондонъ се съвпадна съ датата 11. Това число ми е любимото. Азъ се боя много отъ 13-то число. Страхувамъ се още, когато кокошка препречи пътя ми“.

По-нататъкъ Шаляпинъ, усмихвайки се казалъ:

„Днесъ нѣкой ми обърна вниманието, че пушенето вреди на пееца. Това е вѣрно само че... за страхливитъ пѣвци“.

Пушейки една хаванска пура Шаляпинъ продължилъ весело да разправя за фаталното число 13.

КУЛТУРНА ХРОНИКА

ИНТЕРНАЦИОНАЛНАТА ФОТОГРАФИЧЕСКА изложба е била открита въ салона на Парижкото фотографическо д-во отъ директора Леонъ Полъ. За изложбата сж изпратили художествени снимки много държави.

МАЙСТОРИ на КАРИКАТУРАТА ОБЩЕСТВОТО КЕСТНЕРЪ въ Хановъръ е открило сезона съ една изложба на „Майсторитъ карикатуристи отъ 1800 год.“

Изложени сж работи отъ Жилрей, Домие, Ротландзолъ и Гаварни и по-значителнитъ работи на Триеръ, Долбинъ, Гроецъ и Диксъ.

НОВИ КНИГИ. Симеонъ Дановски ще сложи подъ печатъ презъ ноемврий, новия си романъ „Бедната улица“ и една книга разкази: „Три минути“.

КОРИНЪ МИХАЕЛЕСЪ — На немски е излъзълъ новия романъ на Коринъ Михаелесъ „Огърлицата отъ перли“.

НА 30 СЕПТЕМВРИЙ е била отпразнувана въ Германия, седемдесетъ годишнината отъ рождението на писателя Херманъ Зудерманъ.

И. А. БУНИНЪ, авторъ на известната повесть „Митична любовъ“, голѣмъ емигрантски руски писателъ е привършилъ вече новия си романъ „Живота на Арсенева“.

З. Н. ГИПИУСЪ приготвява за печатъ своитъ литературни възпоменания, отнасящи се за годинитъ 1917 — 1918, а така сжщо — и една философска статия за неотдавнашнитъ религиозни събития въ Петербургъ.

А. И. КУПРИНЪ пише романъ, който въ близко време ще се появи въ голѣмото задгранично руско списание „Съвременни записки“.

Д. С. МЕРЕЖКОВСКИ работи надъ новата си книга за произхождението на християнството и върху една студия, озаглавена „Болшеви́змътъ и неговата еволюция“.

Защо мжжетъ се развеждатъ?

Директорътъ на Нюйорското бюро за социални изследвания отговаря на този въпросъ.

Отъ 50,000 наблюдения, той е направилъ следнитъ изводи:

Причината за разводъ въ 41 отъ 100 случая бива друга жена, 12 — парични затруднения, 10 — невѣрностъ, 8 — многото деца, 6 — старостъ, 3 — разочарование и 2 лоша кухня.

Хуморъ

Средство

— Ти си подарилъ на жена си единъ така сжпъ пръстенъ? — Това е разточителство.

— Напротивъ, пръстел вост — сега тя не купува никакви ржк вици.

Именно за това

Автора (при изнасянето на негова пиеса къмъ съседа си, който сеготви да си отива): Но, господине, има още 2 действия!

— Заради това си и отивамъ, я!

Благодарност

— Вие ли извадихте моя Петко отъ водата.

— Да.

— Кжде му е шапката?

Не може да каже

Зжболекаря: Отъ колко време сте почнали да си чистите жбитъ?

Пациентката: Не мога точно да Ви кажа.

Зжболекаря: Добре. Тогава захванете отъ утре.

За женѣта

Майката: — Мене ми е драго да имамъ като Васъ зетъ, ама щерка ми е много млада. Ще чакате още две години поне.

Той: — Госпожо, азъ мога да чакамъ и повече, ала кредиторитъ ми не искатъ да чакатъ.

Нетактичност

А: — Кжде си правишъ костюмитъ?

В: — При Ивановъ Петковъ и Сие...

А: — Човече, какъ можешъ да бждешъ толкова простъ да задължнявашъ на толкова души за единъ костюмъ.

Нѣма нужда

Слугинята: — Госпожата не приема днеска.

Шивачката: — (подава смѣтка отъ 2000 лв.) Нѣма нужда да приема. Да даде само, макаръ и половината.

Движение

— Бихъ вземалъ стаята, но твърде е самотно тука.

Азъ бихъ желалъ да има движение около мене.

Хазайката: — Моля, господине, Вие имате въ стаята си текуща вода.